

ub paa at forandre Ordet: „Brændeviins-
salg“ til „Brændeviinshandel“, men dette
Udtryk er dog nøiagtigere, thi det maa erin-
dres, at Brændeviinsbrænderen ikke alene kan
sælge Brændeviin, men han har ogsaa Ret til
at „handle“ med Brændeviin. Desuden findes
Udtrykket: „Brændeviinshandel“ ogsaa i Over-
skriften. Det lille Tillæg, der er gjort til denne
Paragraph, er i fuld Overensstemmelse med,
hvad der ellers er fastsat i Loven, nemlig at
den, der faaer en saadan Bevilling, har at løse
et Næringsbeviis. Det stemmer ganske hermed
og navnlig med dette „indtil Videre“ i Forsla-
get under Nr. 30, naar jeg ved § 58 under
Nr. 34 og ved § 59 under Nr. 35 har fore-
slaaet Tillæg af Ordet: „indtil Videre“. Det
er egentlig ikke, fordi jeg lægger videre Bægt
paa enten det staaer der eller ikke, men det er
en Slags Loyalitetspligt, jeg har troet at op-
fylde ved at foreslaae dette, fordi et æret Med-
lem af Udvalget, som nu er fraværende, havde
ved 2den Behandling stillet et Forslag, som han
tog tilbage, nemlig med Hensyn til Udelabelsen
af 4de Stykke af § 58, idet han tilføiede, at
disse Ord: „indtil videre“ ved 3die Behan-
dling burde tilføies. Da han nu er fraværende,
saa har jeg villet, at det ligesuldt skulde blive
muligt at optage disse Ord i Loven, forsa-
vidt Thinget iøvrigt maatte billige det, og,
naar det skulde skee med Hensyn til det 4de
Stykke af § 58, saa maatte det ogsaa efter
samme Tankegang skee ved § 59, nemlig for
at betegne, at Brugen af Bevilling i disse
Retninger er en midlertidig Sag, og at det er
ønskeligt at finde en bedre Ordning ved en al-
mindelig Lov, en Anskuelse, som jeg ganske ved-
lender mig.

Forslagene til § 62 finder jeg ikke Noget
at indvende imod, og ligesaa lidt mod de andre
Redaktionsforslag til §§ 65 og 66.

Endnu foreligger der et Endringsforslag
af 15 Medlemmer, hvorefter der til § 61 skal
føies følgende Punktum: „Paa Landet skal
heller ikke Nogen kunne tiltales for imod Be-
taling at herbergere og beværte Reisende, naar
disse ikke uden særdeles Ulempe kunne naae
et offentligt Gjæstgiveri“. Jeg kan ikke nægte,

at det forekommer mig, at dette Forslag er
meget betænkeligt, fordi det prøver paa at
bringe det i Lovsform, som ifølge Forholdets
Natur ikke egner sig dertil. Naar en Rei-
sende f. Ex. ved Vintertider paa Grund af
Sneefog eller Uføre og deslige har været nødt
til at søge ind til en Mand, tvivler jeg me-
get paa, at den Mand, som har givet den
Reisende Nattelegis o. s. v., om han end har
oppebaaret Betaling, derfor skulde være falden
under noget Næringsforbud eller derfor blive
forfulgt; men naar man vil lovgive om Und-
tagelser og Ulemper, som de særlige stedlige
Forhold, navnlig paa de fra Byerne sjernt-
liggende Steder, ganske naturligen have i
Medsør, kommer man ind paa et overordentlig
vanskeligt Gebeet, ligesom det heller ikke kan
misffendes, at det er en meget usikker Regel,
man giver derom, ved at sige: „naar de Rei-
sende ikke uden særdeles Ulempe kunne naae et
offentligt Gjæstgiveri“. Jeg troer, at man
gør meget bedre i at lade dette Forhold staae,
som det hidtil har staaet; det vil saa vistnok
gaae paa den simpleste og letteste Maade.

S. M. Petersen: Hvad nu angaaer
det Forslag, som jeg i Forening med 14 An-
dre har tilladt mig at stille, da maa jeg først
bemærke, at Ordet: „særdeles“ er en Trykfeil,
og jeg vil derfor tillade mig at henstille til
den høitærede Formand, om denne Trykfeil ikke
kan rettes, saa at der istedetfor „særdeles
Ulempe“ sættes „særlig Ulempe“.

Formanden: Ja, naar de ærede For-
slagsstillere erklære, at det er en Trykfeil, saa
er det naturligtvis en Trykfeil, og saa kan
der ikke være Noget imod, at der staaer „sær-
lig Ulempe“.

Indenrigsministeren: Det er da en
Forskjel i Realiteten; jeg vil ikke sige, at
den er stor, men det er dog en Forskjel.

Formanden: Men, naar det efter de
ærede Forslagsstilleres Erklæring er en Tryk-
feil, kan der ikke være Noget iveien for, at
den rettes, og at der kommer til at staae „sær-
lig Ulempe“.